

SPACE International

(Survivors of Prostitution-Abuse Calling for Enlightenment -

A prostitúciós kizsákmányolás túlélői, akik felvilágosodást követelnek)

Állásfoglalás az Amnesty International stricik és kliensek dekriminalizálásáról szóló határozata ellenében

Csoportunk tagjai a szexkereskedelem túlélői az Egyesült Államokból, Nagy-Britanniából, Németországból, Dániából, Kanadából, Írországból és Franciaországból. Ezzel a levéllel közvetlenül fordulunk az Amnesty International-hez, az Önök által tervezett szakpolitikai irányváltással kapcsolatban, amely támogatja azoknak a striciknek és klienseknek a globális dekriminalizációját, akik számos emberi jogi jogsértésért felelősek a szexkereskedelemben.

A saját életünk tapasztaltai alapján tudjuk, hogy a szexkereskedelem egy romboló, embertelen és megalázó kizsákmányoló rendszer, amit soha nem volna szabad dekriminalizálni. Támogatjuk és követendőnek tartjuk a svéd-modellt, amely dekriminalizálja a prostitúciós emberkereskedelemben kizsákmányolt embereket és csakis őket. Ez a megközelítés nagyban különbözik attól, amit az Amnesty International jelenleg lebegtet, nevezetesen a szexkereskedelem minden résztvevőjének teljes dekriminalizásától, ami azokat is felmentené a büntetőjogi felelősség alól, akik kizsákmányolnak másokat szexuális (kliensek/használók) vagy anyagi előnyökért (stricik/emberkereskedők).

Alig tudjuk elhinni, hogy az Amnesty International kész lenne támogatni egy olyan jogi modellt, amely szabad mozgásteret biztosít a stricik és használók számára. Ha így tenne, azzal gyakorlatilag szembe menne saját emberi jogi elveivel és kétségbe vonná hitelét egyértelmű emberi jogi küldetéssel bíró szervezetként. Mégis, úgy fest, hogy Önök most pontosan ez elé az elképesztő és hihetetlen helyzet elé állítottak bennünket.

Arra is felhívjuk a figyelmet, hogy a tervezett irányváltás tökéletesen szembemegy az ENSZ legalább három nőjogi egyezményével. Az 1949-es ENSZ egyezmény egyértelműen kimondja, hogy a prostitúció, az emberkereskedelem és minden ezekhez hasonló rabszolgatartó gyakorlat „összeférhetetlen az emberi méltósággal.” A CEDAW Egyezmény (Egyezmény a nőkkel szembeni hátrányos megkülönböztetés minden formájának felszámolásáról) 6. cikkelye kimondja, hogy „A Részes Államok kötelesek minden megfelelő intézkedést megtenni, ideértve a jogszabályalkotást is, abból a célból, hogy elfojtsák a nőkereskedelemnek és a nők prostitúciós kizsákmányolásának minden formáját.” A Palermói Protokoll 9.5 cikkelye felhívja a részes államokat arra, hogy tegyenek lépéseket annak a keresletnek a csökkentése érdekében, amely hozzájárul az érintettek kizsákmányolásához és ezáltal táplálja az emberkereskedelmet. A kliensek és az emberkereskedők dekriminalizálása szembemegy a Palermói Protokollal, az ENSZ legfrissebb emberkereskedelem-ellenes dokumentumával.

Őnök azt állítják, hogy a prostituált személyek iránt érzett aggodalom miatt mérlegelik a szexkereskedelem összes szereplőjének dekriminalizálását. Ha ez valóban így van, akkor meg kellene fontolniuk, hogy miért éppen egy olyan modell támogatását tervezik, amelyről szerte a világon újra és újra bebizonyosodik, hogy jelentősen növeli a szexkereskedelem mértékét és ezáltal azoknak a nőknek és gyerekeknek a számát, akiket ebben a rendszerben adnak el, vesznek meg és kényszerítenek prostitúcióra.

Az is komoly aggodalomra ad okot, hogy az Amnesty International figyelmen kívül hagyni látszik azt a tényt, hogy a globális szexkereskedelem mintázata nemek szerint erősen meghatározott. A prostituált személyek túlnyomó többsége mindenütt nőnemű, felnőtt nők és gyereklányok, és a már felnőtt nők többsége maga is még kislányként került bele a prostitúció rendszerébe. A prostitúció egyértelműen és megkérdőjelezhetetlenül az egyenlőtlen hatalmi viszonyok rendszere, amely aláveti a nőket a férfiaknak, és az elnyomás más formáinak (mint például az etnikai vagy osztályalapú elnyomás) egymásra rakódásán keresztül bebetonozza ezt az alávetettséget.

Csoportunk sok tagja biztosít ma is segítő szolgáltatásokat közvetlenül a jelenleg prostitúcióban érintett nők és lányok számára, és pontosan ugyanazt látjuk ezeknek a fiatal nőknek az életében, amit a sajátunkban megtapasztaltunk: szegénységet, kilátástalanságot, függőséget és bármiféle valódi választási lehetőség teljes hiányát. Őnök az Amnesty International-ben ezekről a nőkről és lányokról készülnek épp lemondani egy olyan jogi modell keretében, amelyben őket majd szabadon adhatják-vehetik és használhatják olyan felnőtt férfiak, akik hozzájuk képest kiváltságos helyzetben vannak mind pénzügyileg, mind társadalmilag, mind etnikailag.

Megdöbbenőnek és nyugtalanítóknak találjuk az alábbi lábjegyzetet a tervezetükben: „Azok az állítások, amelyek szerint a szexmunkások többsége gyermekként kerül a szexiparba, legtöbbjüket gyerekként fizikailag vagy szexuálisan bántalmazták, akarattuk ellenére kényszerítik őket a szexmunkára és/vagy drogfüggők, félrevezetőnek bizonyultak a szexmunkások egy jelentős részére nézve.”

Szeretnénk tudni, hogy pontosan hol „bizonyultak félrevezetőnek” ezek a megállapítások, mert számunkra egyértelműen reprezentatívnak bizonyultak az escort ügynökségeknél, a bordélyházakban és a piroslámpás negyedekben. Ebben a lábjegyzetben Őnök megpróbálták kiradírozni az életünk valóságát, és elleplezni és letagadni azokat a károkat és sérelmeket, amiket elszenvedtünk és amiknek ma is tanúi vagyunk.

Talán ha kiszélesítették volna a kutatásukat, belefoglalva a vita mindkét oldalát, akkor rájöttek volna arra, amit mi már tudunk: hogy a legtöbb prostituált nő *igenis* kilátástalan helyzetekből és/vagy nyomorból került a szexkereskedelembé; hogy legtöbbjüket *igenis* fizikailag és szexuálisan bántalmazták gyerekként; hogy többségük *igenis* belekényszerül a prostitúcióba az élethelyzete miatt; és hogy ha azelőtt, hogy prostituálták őket, még

nem voltak szerhasználók, akkor nem sokkal azután azok lettek.

Annak ellenére, hogy hangoztatják a „kutatás” szükségességét, egy gyanúsán egyoldalú csomagot raktak össze, amely teljesen figyelmen kívül hagy minket, a szexkereskedelem túlélőit és túlélők vezette csoportjainkat. Önök ugyancsak figyelmen kívül hagyják azokat a frontvonalon dolgozó segélyszervezeteket és női jogvédő csoportokat, akik az aktivizmusukon és a segítségnyújtáson keresztül már felismerték, hogy a prostitúció emberi jogokat sért és az abolicionista *(a prostitúció rendszerének teljes felszámolását követelő – a ford.)* megoldást támogatják. Az ő hangjuk és a miénk teljesen hiányzik az Önök állítólagos „kutatásából”.

Nemrég kiszivárogtatott tervezetük a már létező, óriási mértékű, évtizedes múltra visszatekintő, globális kutatói tudásanyagról sem vesz tudomást, ami dokumentálja azokat a pusztító fizikai, mentális és érzelmi károkat, amiket a prostituált emberek világszerte elsz szenvednek – a pusztítást, amivel csoportunk minden tagja a mai napig együttél.

Noha nem vonjuk kétségbe azt a munkát, amit más területeken végeznek és nem kérdőjelezzük meg annak a sok aktivistának a munkáját, akik az Amnesty-ben küzdenek a társadalmi igazságosságért; de az Önök megítélése a nők jogainak tekintetében közel sem mondható hibátlan. Nemrég *(csonkítás és kínzás helyett - a ford.)* kulturális gyakorlatnak minősítették a női nemiszerv csonkítás gyakorlatát. Ez hiba volt, és most újabb hibát készülnek elkövetni a nők jogaival kapcsolatos nemzetközi hírnevükre nézve, ezúttal azt latolgatva, hogy azt mondják-e a világnak, hogy mi, nők arra vagyunk, hogy használjanak bennünket és a férfiaknak joga van használni bennünket. Mi azonban itt vagyunk, hogy Önök és világ előtt kijelentsük, hogy a férfiaknak nincs joguk használni bennünket, soha nem volt ehhez joguk, függetlenül attól, hogy hány évet töltöttek a nők és lányok társadalmi kiszolgáltatottságának kihasználásával azért, hogy ezt megtehessek.

Az Önök egész dokumentuma arra a feltevésre épül, hogy a kerítést és szexvásárlást dekriminalizálni, a szexkereskedelmet pedig szabályozni kellene annak érdekében, hogy valahogyan biztonságosabbá tegyék a prostitúciót azok számára, akiket prostituálnak. Nem ez az első alkalom, hogy a világ ezzel az érveléssel találkozik. Az az elképzelés, hogy a prostitúció rendszerét a legalitás keretein belül, jogilag szabályozni kellene a biztonságosabb feltételek érdekében, nem különbözik attól az értelmetlen állásponttól, hogy a rabszolgaságot a legalitás keretein belül, jogilag szabályozni kellett volna ugyanezt a célt szem előtt tartva. Ez az érvelés teljesen figyelmen kívül hagyja a strukturális elnyomást, amely gyalázatos módon évszázadokig fenntartott egy rendszert és a mai napig is gyalázatosan fenntartja ezt a másikat.

Valójában Önök egyáltalán nem egy semleges csoport, amely az érintettek emberi jogaival foglalkozik; Önök már azzal nyilvánvalóvá tették a prostitúció melletti kiállásukat, hogy folyamatosan a „szexmunkás” és a „szexmunka” kifejezéseket

használják, miközben pontosan tudják, hogy ez a kifejezőmód elfogadhatatlan azok számára, akik megélték a prostitúciót és aktívan szót emelnek ellene. A „szexmunka” kifejezéssel (amely az 1980-as évek san francisco-i szexkereskedelméből ered) pontosan az a bajunk, ami az eredeti szándéka volt: azért alkották meg, hogy elfedjék vele a prostitúcióban elszenvedett károkat és sérüléseket. Jobbat várnák bármilyen emberi jogi szervezettől, mint hogy bedőlnek egy kifejezőmódnak, amit azért hoztak létre, hogy károkat és sérelmeket rejtessen el.

A szóban forgó dokumentumukban Önök olyan emberekre hivatkoznak, akik „önként választanak”, miközben ugyanebben a dokumentumban kijelentik, hogy „a hátrányos megkülönböztetés helyzete és tapasztalata sok esetben kulcsfontosságú tényezők abban, hogy emberek a szexmunkában kötnek ki”.

Önök az Amnesty International-nél tehát elismerik, hogy a választási lehetőségek erőteljes korlátozása, ami az eleve jelenlévő diszkrimináción alapul, kulcsfontosságú szerepet játszik az emberek prostitúcióba kényszerítésében, ugyanakkor nem hajlandók elismerni azt, hogy a prostitúcióban a szex kényszerített szex, ami kimeríti az emberi jogi sérelem fogalmát. Mi, a szexkereskedelmet túlélő nők, a nyilvánosság előtt kérdezzük az Amnesty International-től: Ha elismerik, hogy az embereket belekényszerítik a prostitúcióba, akkor miért nem ismerik el, hogy a prostitúcióban a szex kényszerített szex? Ha elismerik, hogy az embereket a hátrányos megkülönböztetés vezeti a prostitúcióba, miért nem ismerik el, hogy prostitúcióban történő szex már önmagában nem más, mint egy emberi jogi sérelem?

Ezúton, a nyilvánosság előtt megszólítva Önöket kijelentjük, hogy az Amnesty International egy óriási hiba elkövetése szélén áll. Ha megszavazzák az emberi jogok tömeges megsértésének dekriminalizálását, abban az esetben ennek a hibának a terhe mindazokat fogja nyomni, akiket a szexkereskedelemben kizsákmányolnak, de Önöket is – úgy az emberi jogi elveiket, mint Önöket magukat.

Rachel Moran, ügyvezető igazgató
Norma Ramos, jogtanácsos

Fordította: Dósa Mariann és Halász Sári

Az eredeti nyilatkozat itt található: <http://spaceinternational.ie/wp-content/uploads/2014/01/Statement-opposing-Amnesty-Internationals-resolution-to-decriminalise-Pimps-and-Johns.pdf>

A nemzetközi petíciót az Amnesty dokumentumában kifejezett álláspont ellen itt lehet aláírni: <https://www.change.org/p/amnesty-international-vote-no-to-decriminalizing-pimps-brothel-owners-and-buyers-of-sex>